

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ Nhật 30/11/1975.

Sáng sớm trở về Sàigòn với Cung mà lòng nghe rộn rã khi nghĩ đến chiều nay sẽ được gặp lại Nguyễn.

Vừa đến Sàigòn, tôi đáp xe ngay lên nhà bà chị Nguyễn, bấm chuông để thấy khuôn mặt Nguyễn ló ra ngoài *balcon*, vẻ thảng thốt pha lẫn xúc động mạnh mẽ. Nguyễn vội vàng lấy xe, đưa tôi ra phố Lê Lợi ngay.

Buổi chiều đi trở lại trên những con đường có nhiều cây cao, sự thảng thốt nơi Nguyễn vẫn không dứt. Khuôn mặt trầm tư, ánh nhìn đăm đúi đượm nét buồn sâu kín, Nguyễn quay nhìn tôi rất nhiều lần, trên phố thị, trong quán *café*, quán phở ven đường và luôn cả trong cái quán Xây Chừng nơi ngã ba Lê Văn Duyệt - Tô Hiến Thành dẫn vào nhà chị Huệ.

Tôi e dè hỏi:

“Sao Nguyễn lại nhìn Mẫn như vậy?”

Nguyễn không đáp, vẻ xoáy buốt vẫn hằn trong mắt.

“Hay có phải vì hành động tìm lên nhà bà chị mà Mẫn đã khiến Nguyễn phải buồn?”

Nguyễn lắc đầu:

“Không! Nguyễn chẳng có gì buồn đâu. Nguyễn ngạc nhiên rằng tại sao Mẫn lại yêu Nguyễn, Nguyễn biết là thật, nhưng đôi lúc vẫn không tin Mẫn ạ.”

Và Nguyễn kể :

“Chiều thứ Năm ra quán vắng Mẫn, Nguyễn thấy mình thảng thốt thật sự. Mẫn có những cái quyết định đột ngột quá làm Nguyễn chơi với. Nhưng Nguyễn lại yêu thật nhiều những cái quyết định tíc-tắc ấy của Mẫn”.

Tôi cúi đầu:

“Bữa đó, Cung báo nhanh quá, Mẫn chẳng thể cho Nguyễn biết, chỉ kịp tạt ngang hàng, nhờ các người sạp bên cạnh nhấn lại với chị Huệ.”

Trời ban đêm lạnh và có mưa nhẹ. Chiếc xe Nguyễn phóng nhanh trên phố, điệu vũ bão, mãnh liệt. Tôi ôm ghì vòng lưng chàng, nghe gió tạt mạnh vào mặt và nghe những sợi mưa thấm ướt đầu tóc. Chúng tôi đi từ quán này qua quán khác mà chẳng muốn rời nhau. Nguyễn trông dường say say, lại thêm nét buồn sâu kín. Giọng Nguyễn vang lên điên đảo:

“Mẫn ơi! Mẫn có biết Nguyễn là đang rất hạnh phúc?”

Dịu dàng hơn, Nguyễn tiếp:

“Hắn Trần Sa hãnh diện lắm vì có người mẹ lãng mạn phóng khoáng chẳng ai bằng! Mà Nguyễn cũng sung sướng nữa, không ngờ được Mãn yêu như vậy.”

□

Sàigòn, thứ Hai ngày 1/12/1975.

Buổi sáng kế tiếp, không phải đi học khóa chính trị sinh viên nữa nên Nguyễn ra hàng phụ bán sách với tôi. Nhìn chàng, tay vừa bày biện lên mặt sạp các cuốn sách một cách thành thạo, miệng vừa ngân nga câu văn trong tác phẩm Le Train: *‘Tôi có một vợ ba con và một gian hàng ở đường Château. Tôi không bao giờ trở về La Rochelle nữa...’*, tôi thấy lặng người đi trong xúc động.

Lại thấy Nguyễn cười, và hỏi:

“Vào tháng trước, có khi nào Mãn tưởng tượng, bây giờ Nguyễn đang ngồi bán sách, hoặc nói dóc với Mãn trên cùng cái sạp định mệnh?”

Tôi ngẩn người:

“Mãn chẳng thể nghĩ ra điều ấy.”

“Nguyễn cũng không, nên mới hỏi vợ vẫn như kia.”

Quay nhìn tôi, giọng Nguyễn ngạc nhiên:

“Sao trông Mãn ngây ngất vậy?”

Tôi thú nhận:

“Có lúc, như bây giờ, Mãn thấy cuộc đời an bình quá. Rõ ràng hạnh phúc nằm ngay trong chính nỗi an bình ấy.”

Nguyễn vụt nắm tay tôi, vẻ quả quyết:

“Đúng thế Mãn ạ.”

Xong tiếp:

“Nguyễn sẽ đem cho Mãn thứ hạnh phúc đó.”

Tôi vụt lắc đầu :

“Không đúng đâu”.

Giọng Nguyễn khẩn thiết:

“Sao vậy?”

Tôi đáp khẽ:

“Có những người đàn bà luôn mang số phận *‘biến mất’* sau khi đã *‘xuất hiện’* và đem vào đời người đàn ông một tình yêu tuyệt mỹ. Những người đàn bà chỉ đóng vai trò *‘đi qua’* chứ *‘không dừng lại hẳn’* trong đời người đàn ông mình đã yêu. **Mãn là một trong những kẻ như thế.** Còn Nguyễn, từ dáng cách tỏ ra nét phẳng lặng, y hệt chàng Féron trong tác phẩm *Le Train* tuần trước mình cùng đọc với nhau. **Cái phẳng lặng không phải dành cho Mãn. Với những sóng gió liên tục đổ ập lên cuộc đời Mãn, Nguyễn sẽ không bao giờ thích ứng nổi.**”

Nét buồn sụp nhanh trên Nguyễn:

“Sao Mãn lại tự dày vò mình như thế? Mãn đã khổ nhiều rồi. Nguyễn yêu Mãn, quyết không để Mãn đi lại bước đường đau khổ cũ.”

Tôi cúi đầu.

Hồi lâu, hỏi nhỏ:

“Nguyễn luôn nghĩ về Mẫn như một thứ Thúy Kiều tài hoa mệnh bạc, nhưng có bao giờ Nguyễn *tự định vị* được cho chính Nguyễn vai trò ‘*người đàn ông nào của Thúy Kiều*’ trong tác phẩm ấy?”

Đôi mắt chớp chớp, cái nhìn Nguyễn đượm màu buồn bã.

Sau cùng Nguyễn nói:

“Mẫn đặt câu hỏi hay lắm. Nguyễn ***chẳng đủ sức*** đóng vai người đàn ông nào của Thúy Kiều, nhưng ***Nguyễn yêu Mẫn bằng tình yêu trân trọng như Thúy Kiều đã được Nguyễn Du trao tặng.***”

Toàn thân tôi bàng hoàng theo câu nói ấy. Nhưng cố giấu đi cảm xúc, tôi cười nhẹ:

“Trong tác phẩm *Le Train của George Simenon*, Anna đã nói cùng Féron ngay giữa khi tình yêu đang hồi nồng thắm: ‘*Em muốn được ở cùng anh lâu chừng nào hay chừng ấy. Đừng sợ! Tới đó, em sẽ biến mất!*’ Thì trong chuyện chúng mình, Mẫn luôn luôn tự nhủ, sẽ có ngày *Mẫn tự nguyện biến mất* khỏi đời Nguyễn mới mong đền đáp đủ tâm lòng của Nguyễn hôm nay.”

□

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

Sàigòn, thứ Ba ngày 2/12/1975.

Trân Sa yêu quý,

Sáng nay Bố dậy thật sớm để làm bài. Đêm qua đi uống rượu với Mẫn về khuya, Bố chỉ nằm đọc thư Trân Sa và ngủ cho đến bây giờ, 5 giờ sáng. Trời còn tối đen, Bố có một ly trà trước mặt nhưng đã nguội tanh từ bao giờ. Trời không lạnh lắm nên Bố chẳng thấy thèm trà. Bố chỉ nghe nhớ cuộc rượu đêm qua và cơn mưa nhỏ trên đường về thôi. Kỷ niệm lẫn với rượu, ngay bây giờ làm thành trong đầu Bố một khối lộn xộn vằng vát. Một cuốn film không có đạo diễn và không cả cốt chuyện.

Bây giờ chắc Mẫn cũng đã thức giậy? Mẫn có thấy gì như Bố không? Trên trời đang có một vì sao thật sáng, cạnh nó cũng có một vì sao mờ. Bố nhìn vì sao sáng ấy mãi mà chẳng thấy chói mắt. Có phải Trân Sa là vì sao sáng ấy chăng? Bố thấy Trân Sa đang cười với Bố mà!

Bố ghét những sáng sớm như vậy, khi trời đang còn tối, chẳng gọi được gì cho Bố cả. Cảnh vật thật trẻ nãi, con đường im vắng, những ngôi nhà còn ngái ngủ, sao trên trời cũng đang dần nhạt phai... (Nhưng vì sao sáng vẫn còn rạng rỡ và đây là điểm nổi bật nhất). Bố chợt nghĩ đến bài Duyên Thề mà đôi lần đã hát (hoặc đung hơn là rên) khi đi cạnh Mẫn.

“Ngày đó có ta mơ được trọn đời.
Buồn thắm nét môi duyên chưa thành lời...”
Chỉ có “mơ” thôi sao?
“Yêu trong đời mà hôn ở trong mơ.
Tình lớn quá tình không biên giới nữa...”
Hai câu ấy thật hay, Bố thuộc lòng ngay từ hồi bé.

Đêm qua đi chơi với Mẫn, Bố thấy thật hạnh phúc và đôi chút
ngậm ngùi. Bố cứ nghĩ mãi không biết có một thứ hạnh phúc nào
không xen lẫn cùng đau khổ?

Không! Đêm qua Bố yêu Mẫn lắm. Mẫn mang cho Bố thật nhiều
hình ảnh tuyệt vời của hạnh phúc. Sự đau thương êm ái ấy chỉ là tiếng
vang vọng từ một phía xa xăm nào đó, một chiếc hó bắt trắc trên con
đường trước mặt, một bóng đen thảng thốt của con hẻm... Những điều
này sẽ không còn nữa khi cơn rượu đã tan.

Người về ta mới nhớ ra
Mơ là thế ấy say là thế thôi!

Bố đang và sẽ viết gì cho Trân Sa nhỉ? Chắc Trân Sa đọc thấy
nản lắm? Bố đọc còn không hiểu nữa là! Kẻ hiểu duy nhất là ngôi sao
sáng đó, Trân Sa ạ.

Bố vừa đi học về, thấy mệt ở tim quá nhưng nghĩ lát nữa đây sẽ
được gặp Mẫn ở quán tiên nên bao nhiêu mệt mỗi đều tan biến hết.
Nhất là nụ cười Trân Sa, nụ cười –thay vì sắc đẹp—không có sóng ba
đào nhưng có thể làm đắm lòng người, mà kẻ đắm đầu tiên chính là
Bố đấy.

Lúc này khi tan học, Bố thấy trời mưa thật đẹp. Không biết ngoài
Mẫn có mưa không? Hôm nay là ngày đầu tháng 12 mà có mưa thì kẻ
cũng lạ. Mẫn có đi uống café không?

Đêm qua trên đường về, Bố cũng gặp mưa, thật nhỏ, vừa đủ ướt
chiếc áo chemise. Bố nghĩ, khi ấy nếu đi với Mẫn tìm rượu uống thêm
nữa thì sẽ thích lắm. Rồi mưa tuôn mãi, chẳng về nhà được, Bố và
Mẫn ngủ lại quán rượu luôn! Cái quán “xây chùng” của Bố và Mẫn
có những chiếc bàn đầu lưng vào tường như những quán lộ thiên ở
Paris trong những đêm tháng 5 rục rờ. Nơi đó chỉ thấy rượu, ánh
mắt, màu son của Mẫn và những âm vang mơ hồ của cây violon.

□